

บางคนมองว่า พระชู้เกียจ เอาเปรียบสังคม

มาบวชเป็นพระ ไม่ใช่ว่าหมดหนทางทำมาหากิน ไม่ใช่ด้อยโอกาส แต่อึดตัวในการแสวงหาโลกียทรัพย์ มีความปรารถนาอันสูงส่งอยากจะแสวงหาอริยทรัพย์ ทรัพย์ภายใน เป็นเครื่องปลื้มใจ และมีความสุข ความสุขชนิดนี้ไม่ต้องอาศัยวัตถุจึงไม่พะรุงพะรัง มีวัตถุแค่บริขาร ๘ เพียงพอต่อความจำเป็นของร่างกาย

สิ่งที่ท่านปรารถนา คือ อริยทรัพย์ ดังนั้นเป้าหมายการแสวงหาจึงต่างจากคฤหัสถ์ วิธีการแสวงหาทรัพย์ของพระจึงแตกต่างจากฆราวาส ฆราวาสหาทรัพย์ต้องเคลื่อนไหว ต้องวิ่งเต้น มีไต่ไต่ะ ข้างไต่ะ บนไต่ะ มีสารพัด แต่วิธีหาทรัพย์ภายในของพระต้องหยุดนิ่งเฉย ๆ นิ่งนิ่ง ๆ จะยืน จะเดิน จะนอนก็ต้องนิ่ง ๆ

ถ้าเรามองดูแบบคนที่ไม่เข้าใจก็นึกว่า พระชู้เกียจ ไม่ทำมาหากินแบบชาวโลก ตอนเช้าตื่นขึ้นมาก็ถือบาตรไปขออาหารเขaleyมองตื่น ๆ แค่นั้น เราจะมองแค่ผิวเผินแค่นี้ไม่ได้ น้ำยังมีทั้งน้ำตื้นน้ำลึก บางทีเราเห็นน้ำตื้น ๆ พอกระโดดลงไปจมน้ำตายก็มี เพราะมันลึก นิ่งแต่ลึก

ตอนเช้าพระไปบิณฑบาต แค่อแบ่งปันอาหารบ้านละคำ ไม่ได้ทำให้บ้านนั้นยากจนเลย บ้านละคำ ๑๐ บ้านก็ ๑๐ คำ ทองนี้ แค่มกัคำก็อ้มแล้ว ก็แคให้ยังอตัภาพนัให้ดำรงอยู่ได้ เพ้อเอา เร็วแรงกำลังมาทำพระนิพพานให้แจ้ง

ไปบ้านไหนเขาให้ข้าวก็รับมา บ้านไหนให้ขนมก็เอา ไม่ได้ ไปเรียกร้ออะไร เมณูอาหารโยมก็เป็นคนกำหนด พระท่านไม่ได้ กำหนดว่า อันนี้ไม่เอา จะเอาข้าวผัดอเมริกัน พอไปบ้านนี้เอา สปาเกตตี ท่านไม่ได้บอกเลย แต่ท่านไปยืนด้วยอาการสงบนิ่ง สำรวม และก่อนจะมาบิณฑบาตท่านต้องนั่งสมาธิก่อน ให้ใจใส ๆ เป็นอันหนึ่งอันเดียวกับพระรัตนตรัยในตัว ท่านมาเพื่อโปรดสัตว์ มาเป็นเนื่อนาบุญให้กับโยม โยมจะได้มีโอกาสนให้ทาน เอาชนะ ความตระหนัในใจ

การที่โยมเอามือจับอาหาร หรือถือทัพพีตักอาหารใส่ใน บาตรพระ เหมือนโยมให้พระนะ แต่มันได้ที่โยม บุญเกิดขึ้นเป็น อัตโนมัตติ นี้อัจฉรย์ตรงนี้ ทันทึที่มีอจกข้าวหรือจับทัพพีตักข้าว ใส่บาตร พอดกถึงบาตรปั๊บ บุญเกิดขึ้นในตัวโยมแล้ว เหมือนเรา เอานี้ว้ย่างไปทอดสวิตซ์ไฟ แป๊ก ความสว่างเกิดขึ้น ความมืดใน ห้องหายวับไปเลย ทันทึที่ความตระหนัในใจหายไป บุญก็เกิดขึ้น สว่างวาบในตัวเราเลย เพราะฉะนั้นทำให้พระ แต่ได้ที่โยม อย่างนี้เขาเรียกว่า พระท่านไปโปรดสัตว์

ถวายอาหารพระมือนั้น ไม่ได้ทำให้โยมจน แต่บุญที่เกิดขึ้นจากการนำอาหารใส่บาตรพระ จะทำให้โยมรวย

โยมไม่รู้ตัวหรอกว่า สิ่งที่ทำเป็นบุญ “บุญธาตุ” เป็นพลังดึงดูดทรัพย์ในตัวของโยม โยมจะมีพลังดึงดูดทรัพย์ นอกนั้นโยมแค่นี้ไปเคลื่อนไหวกล้ามเนื้อ แค่นี้ไปทำมาหากิน เดี่ยวบุญก็จะดึงดูดทรัพย์มา มันเป็นกระแสที่เรามองไม่เห็นด้วยตาเปล่า เหมือนกระแสแม่เหล็กดึงดูดเศษเหล็กให้มาติดฉะนั้น บุญในตัวที่โยมใส่บาตรพระก็เช่นเดียวกัน จะไปดึงดูดทรัพย์มา เพราะฉะนั้นต้องใส่บาตรพระทุกวัน อย่าใส่เฉพาะวันพระ ต้องศึกษาเอาไว้ให้ดี

พระเมื่อท่านฉันอาหารญาติโยมแล้ว มีกำลังเรี่ยวแรง ท่านก็ไปทำความดี ไปรักษาศีล เจริญสมาธิภาวนา ศึกษาเล่าเรียน คำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เอาไว้สอนตัวท่านเองแล้วก็นำมาแบ่งปันสั่งสอนโยมด้วย เพราะฉะนั้นเราต่างเกื้อกูลกัน

ถ้าไม่มีท่าน เราก็คอด ไม่มีนักพรต ท่านก็ไม่ได้บุญ

ไม่ได้บุญ หมายความว่า ปิดหนทางไปสู่เทวโลก เหมือนสุภาชิตรถสองแถวรับจ้างในหมู่บ้าน ไม่มีท่านเราอด ไม่มีรถท่านเดิน เพราะฉะนั้นเราต่างพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกัน

ดังนั้น ให้มองภาพพระใหม่ ท่านทำหน้าที่ที่สูงส่ง เป็นเนืองนาบุญ เป็นครูสอนศีลธรรม ความเก่งโยมฝึกเอา แต่ความดีพระให้

ท่านสอนให้ทุกคนเป็นคนดี มีบุญ สอนให้สามีภรรยารักกัน
รักเดียวใจเดียว สอนให้ลูกมีความกตัญญูตเวทีต่อพ่อแม่ พ่อแม่
ก็เกื้อกูลลูก ไม่ให้มีความขัดแย้งในครอบครัว ไม่ให้มีความขัดแย้ง
กับเพื่อนบ้าน ให้สันติสุขเกิดขึ้นทุกหนทุกแห่ง ซึ่งเป็นคำสอนจาก
พระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระท่านก็จะค่อย ๆ ทயอยสอน โยมไปฟัง
กันเถอะ เพราะฉะนั้นเราต้องเกื้อกูลกันนะ

๒๑ กันยายน พ.ศ. ๒๕๕๘

